

РЕШЕНИЕ

№ 6996

гр. София, 25.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 21.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Елена Георгиева и при участието на прокурора Михаела Николаева, като разгледа дело номер **5139** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 145 и следващите от АПК, във връзка с чл.84 вр.чл.76б от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/. Делото е образувано по жалба на К. У. М., с гражданство Т., [дата на раждане] с ЛНЧ [ЕГН], чрез адв. И. от САК с представено пълномощно, против решение №9-ОК от 29.04.2021г. на интервюиращ орган при ДАБ на МС - А. В., с което не е допусната последваща молба вх.№ КП-642/13.04.2021г. до производство по предоставяне на международна закрила, на основание чл.76б, ал.1, т.2 ЗУБ. Решението се оспорва като незаконосъобразно по подробно изложени правни съображения. С жалбата се иска от съда да отмени обжалваното решение и върне преписката за ново разглеждане на молбата за международна закрила по същество. Незаконосъобразно в процесното решение административният орган разглеждал и обсъждал по същество представените нови обстоятелства и доказателства, в противоречие с правомощията му за допустимост да прецени единствено дали елементите или фактите са свързани с условията за предоставяне на закрила, на които молителят се позовава, са нови. Изтъква като безспорно обстоятелството, свързано с 25-годишния престой на лицето в Република България било ново и счита за свързано с предоставяне на закрила съгласно чл.9, ал.8 ЗУБ. Позовава се на решение от 12.05.2020г. на Съда по правата на човека по делото S. K. v. H. - 42321/15 , и представя в превод извадка от него. Също изтъква и довод, че самите органи на МВР не са успели принудително да върнат лицето и да му издадат документи за пътуване,

което свидетелствало за невъзможността това да се случи както доброволно, така и принудително. Самият жалбоподател подал документи в електронна форма до посолството на Т. за да получи необходимите документи за пътуване, но без успех. Намирал се в правен вакуум и неуреждането на статута на пребиваването му накърнявало непропорционално правото му на личен живот и преграждало достъпа му до основни човешки права като здравеопазване и трудов пазар. Изтъква, че лицето нямало как да предостави нови медицински документи, защото като нелегално пребиваващ, той не е здравно осигурен и нямал достъп до здравни услуги, нямал и средства да заплати такива, бил бездомен. Само в производство по същество административният орган можело да прецени дали здравословното състояние на лицето е влошено. От факта, че придвижването му е ограничено по здравословни причини, следвал и правният извод, че спрямо него бил приложим принципа за забрана за връщане. Иска от съда да вземе предвид делото на Съда на ЕС С.К. и други срещу Върховния съд на Република С. С-578/16PPU, даденото тълкуване на чл.4 от Хартата за основните права на ЕС. Излага като последен довод, че положението в Т. също е относимо към личното положение на жалбоподателя.

В писмената защита от страна на жалбоподателя се претендира, че са налице нови обстоятелства:

1.Ново обстоятелство съставлявала социалната интеграция на К. У. М. в българското общество за 25 години. За българските власти е било и продължавало да бъде обективно невъзможно да го изведат от страната, въпреки че спрямо жалбоподателя била издадена заповед за извеждане от страната през 2005г. Република Т. нямала посолство в България и обратно, това правело невъзможно издаването на нужните документи за извеждането му от страната. Най-близкото посолство било в Б., но жалбоподателят поради липса на документи не можел да пътува до там или където и да е другаде извън България. Тъй като бил с неуреден статут за дълъг период от време и отказът да му се предостави хуманитарен статут, го поставяли в правен вакуум без достъп до основни човешки права - право му на медицинска помощ, достъп до трудовия пазар, и накърнявал правото му на уважение към човешкото му достойнство. Пзовава се на съображение 12 от директива 2008/115, а според българското законодателство единствената възможност за г-н М. да посрещне ежедневните си потребности е да му се предостави международна закрила. В противен случай бил поставен в ситуация на социално изключване, в която държавата не е изпълнила позитивните си задължения съгласно чл.3 ЕКПЧ да не допуска нечовешко и унижително отнасяне на своя територия.

2.Ново обстоятелство съставлявало трайното възпрепятстване на К. У. М. да получава нужната му медицинска грижа - поради невъзможността да уреди легалното си пребиваване или да напусне страната. Той страдал от остър перикардит, Той страда от остър перикардит, перикарден излив, артериална хипертония, тежка левокамерна хипертрофия и лекостепенна митрална регургитация (вж. приложената към процесната молба за международна закрила Епикриза от Клиника по кардиология към УМБАЛСМ [фирма] - С.), но поради правния вакуум, в който се намира, в момента той е бездомен и като нелегално пребиваващ не е здравно осигурен и няма достъп до здравни услуги, няма и средства да си заплати за такива или да си закупува лекарства.

3.Изтъква се, че заболяванията, от които г-н М. страда, му пречат да се придвижва нормално, а по-дълги пътувания (до Т.) пряко застрашавали живота му. Пзовава се на чл. 5, б. „в" от Директива 2008/115, От факта, че придвижването му е ограничено

поради здравословни причини, водело до правния извод, че спрямо него е приложим принципът „забрана за връщане“, *mutatis mutandis* следвало да се вземе предвид цитираното в жалбата дело решение на Съда на Европейския съюз по делото С.К. и други срещу Върховния съд на Република С., С-578/16 PPU.

4. За ситуацията в Т. и конкретно по отношение на здравеопазването, данните по справката за Т. на Дирекцията (на лист 23-29 от делото) от 22.04.2021г., за сърдечната болница датирани от 2008/2009г., не са спазени изискванията по чл.10, параграф 3, б. „ Б" от Директива 2013/32/ЕС за събиране на точна и актуализирана информация по отношение на общата обстановка в страната на произход на кандидата и не е изследвал каква е ситуацията към настоящия момент. Липсва информация относно здравеопазването в полуавтономната област З.. Позовава се на Доклада на Ф. Х. (Ф. Н.): Свобода по света ,2021 г. - Т., от 3 март 2021г., изявленията на Световната здравна организация (С.) по отношение на Т. относно прозрачността на данните, съобщавани от правителството. властите спрели да публикуват данни от тестването на COVID-19 през април, а тези, които се опитали да докладват за степента на огнището, били подложени на законови санкции. Тази информация била показателна за това, че държавата не е открита за това какво действително се случва в нея, дори когато се касае за въпроси от сферата на здравеопазването.

5. Поддържа и твърдението, че представената справка за ситуацията в З., съдържала подробна информация относима към личното положение на молителя и положението на гражданите, обект на политическо преследване от правителството, поради това, че не му симпатизират. - обстоятелства, свързани с чл.8 ЗУБ. относно преценката на риска от преследване във връзка с политическото мнение на молителя.

Пред съда жалбоподателят представи декларация за семейното си положение - не е женен, имал 2 деца на 4 години и на 1 година и 4 месеца, които не е припознал, тъй като нямал национален паспорт и документ за самоличност. Сочи, че не притежава доходи и имущество.

Пред съда също К. У. М., заяви, че има „семейство тук“, децата му са френски граждани, тъй като са родени във Франция, нямал брак. От 25 години пребивавал в страната, имал проблем със здравето, нямало как да отиде при консула на Т. в Б., защото нямал документ.

Претендира се присъждането на разноски в полза на адвоката.

Ответникът - интервюиращ орган при ДАБ - МС, А. В., не е взел участие в съдебното производство по делото.

Прокурорът - Н., представи заключение за неоснователност на жалбата като иска от съда да отхвърли жалбата.

Службата на ВКООН в България, уведомена за оспорването по делото, не взе участие чрез представител и не изрази становище.

По делото са приети доказателствата по административната преписка и представените от жалбоподателя.

Административен съд София-град, Първо отделение, 12 състав, като обсъди доказателствата по делото, доводите и възраженията на страните, извърши дължимата служебна преценка на оспореното решение по реда на чл.168 вр. чл.146 АПК, от фактическа и правна страна прие за установено следното:

По допустимостта на жалбата:

Обжалваното решение е връчено на 17.05.2021 г., а жалбата до съда е подадена на дата 25.05.2021 г. с оглед на което е в срок и с оглед на останалите обстоятелства -

като подадена от лице, адресат на оспорения административен акт, който на основание чл.84, ал.2, ал.1 от ЗУБ във връзка с чл. 76б, ал.1, т.2 от същия закон, подлежи на съдебен контрол, с оглед на което жалбата е процесуално допустима и оспорването следва да бъде разгледано от съда по същество.

По фактите съдът приема следното:

С молба за международна закрила от дата 13.04.2021г., К. У. М., гражданин на Т., [дата на раждане] , без документи за самоличност, е отправил искане на основание чл.8, ал.1 ЗУБ да бъде предоставен бежански статут, а в условията на евентуалност, на основание чл.9, ал.1 и ал.8 ЗУБ да му бъде предоставен хуманитарен статут. Като основания за това е изтъкнато следното: пребиваването в Република България от 1996г. и неуспешни опити да получи паспорт от най-близкото посолство в Б., Германия, интеграцията му в българското общество и изградени трайни връзки. На второ място се е позовал на здравословното си състояние, като сочи, че същото е влошено на фона на достъпа до основни човешки права поради невъзможността да уреди пребиваването си в Република България. На трето място е посочено, че е напуснал страната си по политически причини, представя актуална справка за политическата обстановка и състоянието на човешките права в З..

Към тази молба са приложени Епикриза от 2017г. от УМБАЛСМ Пирогов, Справка относно политическата обстановка и състоянието на човешките права в З., бланка за издаване на паспорт до посолството на Т. - онлайн форма.

Съобщение от 14.04.2021г., с приложени указания относно реда за подаване на молба за международна закрила, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, са връчени чрез известие за доставяне на дата 21.04.2021г.

По преписката е приобщена справка №МД-201/22.04.2021г. относно Т. и към 22.04.2021г.

За компетентността на органа, издал оспореното решение, е представена Заповед № РД05-779/09.12.2020г., с която на основание чл.48, а.1, т.10 ЗУБ, председателят на ДАБ определя А. В. за интервюиращ орган, който да извършва действията, предвидени в ЗУБ.

В мотивите на оспореното решение органът е приел, че следва да се произнесе единствено въз основа на писмени доказателства и обекта на изследване за приложението на материалния закон се ограничава до наличието на нови обстоятелства, посочени от търсещия закрила и на второ място- съществеността на тези нови обстоятелства относно личното му положение или държавата му на произход трето, преценката на тяхната основателност въз основа на представените писмени доказателства. В заключение е приел, че в настоящата процедура не се сочат никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното положение или държавата на произход на чужденеца.

След анализ на доказателствата по административната преписка е прието, че разглежданата молба от дата 13.04.2021г. не следва да бъде допусната до производство по международна закрила като конкретно е прието следното:

Органът е обсъдил, че К. У. М. е пристигнал в Република България през 1996 г. и по негови молби за международна закрила от 09.10.1997 г., 09.03.2004 г., 19.12.2006 г., 22.11.2007 г., 05.08.2008 г., 26.11.2008 г., 25.03.2009 г., 14.07.2009 г., 02.10.2014 г. и 12.12.2017 г. са провеждани производства за предоставяне на закрила. В постановените решения бежанска история, е приета за необоснована и явно

неоснователна, както и, че не са налице предпоставките за предоставяне на международна закрила по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Тези изводи били потвърдени и в съдебните производства. След анализ на доказателствата по административната преписка е прието, че разглежданата молба от дата 13.04.2021г. не следва да бъде допусната до производство по международна закрила.

В обобщение, по всяко от основанията на последващата молба, органът е изложил в мотивите на решението следните съображения:

1. По представените фотокопия на документи от месец ноември 2019 г. представляващи искане за издаване на танзанийски паспорт, ставало ясно, че танзанийските власти не са отказали издаването на задграничен паспорт. Придобиването на персонални лични документи съставлявало лична отговорност на всеки гражданин, а в случай, че е желал да се завърне в страната си по произход, можело да се обърне към Дирекция Миграция или Международната организация по миграция. Ако желае да придобие право на пребиваване в страната, то следвало да спазва процедурите по Закона за чужденците в Република България. ЗУБ бил специален закон, който нямал за цел да урежда въпросите, свързани с легализирането на престоя или пребиваването на всички чужденци, влезли в Република България, а единствено да гарантира правото на чужденците, търсещи закрила да останат на територията на страната по време на производството - чл.29, ал.1, т.1 ЗУБ. В проведените 10 производства административният орган категорично установил, че в случая не се касаело за лице, нуждаещо се от международна закрила, изтъкнатото обстоятелство, че се намира в страната от 1996г. и за изминалите години се е интегрирал в българското общество, в това число научил български език, не съставлявало ново обстоятелство по смисъла на чл.13, ал.2 ЗУБ., тъй като било обсъждано в предишните производства и същевременно не е предпоставка за допускане на последващата молба до производство за предоставяне на международна закрила.

2. По твърденията, че здравословното състояние на К. У. М. е влошено, е констатирано, че липсвали писмени доказателства в тази насока. Приложената медицинска епикриза от месец декември 2017г. от Клиниката по кардиология в УМБАЛСМ Пирогов ЕАД, органът е приел, че се касае за доказателство от преди повече от 3 години, вече била представяна като част от молба за международна закрила с рег. № 2325/12.12.2017г. и този документ бил обсъден в Решение №79-ОК/22.12.2017г. и решение на съда №22247/03.04.2018г., поради което бил преклудирани. Други доказателства за здравословното му състояние не са представени.

3. По третата група аргументи, посочени в процесната последваща молба - за напускането на Т. по политически причини, при евентуалното му завръщане понастоящем животът и сигурността му биха били застрашени, обстановката в З. се влошавала, органът също е направил извод, че не съставляват основание за допускане до производство. Посочил е, че от фактите и обстоятелствата в предходните 10 производства се установило, че К. У. М., не е напуснал страната си по политически причини. Към последната молба приложил справка единствено за общата обстановка в Т., в частност за З., която съдържа данни за нарушаване на човешките права на определени групи лица, но чужденецът не принадлежал към никоя от рисковите групи. Изтъкнато е, че К. У. М. не е имал персонални проблеми в страната си по произход, които да предполагат, че той в бъдеще може да бъде изложен на реална

опасност от преследване или тежки посегателства. Освен това той е правил постъпления пред държавата си по произход да се завърне, което свидетелствало за липсата на основателни опасения за неговите живот и свобода.

В мотивите на решението е обсъдена ситуацията в Т. на основание справка с вх. № МД-201/22.04.2021г. на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ. Според мотивите на ответника, в Т. се наблюдавали макроикономическа стабилност и растеж, както и политическа стабилност, /отсъствие на насилие. Освен един инцидент на конкретен остров, през 2020г., нямало данни за проблеми със състоянието на сигурността, Т. постигнала и значителен напредък по редица здравни показатели, в това число в лечението на сърдечни заболявания. В месец септември 2015г. е открит Институт за сърдечно-съдови заболявания Я. К. (J. K. S. I.) - национална специализирана университетска болница, а също и държавна болница, която обслужвала пациенти от всички региони на Обединена Република Т., институтът извършвал кардиологични услуги, сърдечни и сърдечно-съдови операции. От изложеното било видно, че не са налице никакви нови обстоятелства, от съществено значение за държавата му по произход.

По делото се установява, че действително процесната молба, разгледана с оспореното решение, е единадесета по ред на основание следното:

По всички подадени до сега молби за закрила от К. Уси М. е постановен отказ да се предостави закрила или да се допусне последваща молба до производство, влезли в сила след обжалване. Чужденецът е подал за пръв път молба за закрила до българската държава през 1997г., по която с влязло на 22.02.2000г. решение, е постановен отказ. Впоследствие подава молби за закрила през 2004, 2006, 2007 години, през 2008г. - две молби, през 2009г. - също две молби, като по втората молба от тази година, решението за отказ да се предостави статут, след обжалване, е влязло в сила през 2014г. През 2014г. отново подава молба за закрила, по която през 2016г. е влязло в сила решение за отказ.

Последното преди процесното производство е образувано по подадена на 12.12.2017г. молба за закрила, в която се е позовал освен другото и на здравословното си състояние, за което е представил Епикриза от престоя си през ноември/декември 2017г. в Клиника по кардиология към УМБАЛСМ "Н.Й.Пирогов" [населено място]. В това производство се е позовал на обстановката в Т., както и, че е напуснал държавата си по произход преди 21 години и поради това е загубил всякаква връзка. По тази молба също е постановен отказ да се допусне до производство с Решение №79-ОК/22.12.2017г. на интервюиращ орган при ДАБ, жалбата срещу което е отхвърлена с Решение № 2247/03.04.2018г., постановено по адм.д. 521/2018г. на АССГ. В мотивите на съдебното решение са обсъдени както доводите за здравословно състояние, в това число на основание справка за нивото за здравеопазването в Обединена република Т. от дата 21.12.2017г. Съдът е приел, че всички наведени основания не касаят новонастъпили обстоятелства, от съществено значение за личното положение на жалбоподателя. Прието е, че от анализа на данните в справката в държавата му по произход се полагали значителни грижи за подобряване на достъпа до медицински и здравни услуги. По основаниято - продължителността на

престоя му в страната, съдът е приел, че не може да се приеме за ново обстоятелство по смисъла на закона, що се касае до новите обстоятелства относно личното положение на молителя, законодателят е имал предвид такива, които попадат в приложното поле на ЗУБ - по чл. 8 и чл. 9, а не такива, които са с житейски, битов или семен характер. Обстоятелството, че жалбоподателят живее в страната повече от 20 г., не можело да се приеме за ново. Решението, с което е отхвърлена десетата по ред молба, е влязло в сила на 03.04.2018г.

Видно от данните по преписката, К. Уси М. е роден в З., Т., на 09.03.1970г., първоначално е притежавал валиден паспорт, който твърди, че е загубил в Турция. В проведеното второ производство (по втората молба, подадена на 09.03.2004г.) на интервюто от дата 10.03.2004г. К. У. М. е заявил, че се е свързал с танзанийското посолство в Русия, от където е получил втори национален паспорт. С него трябвало да се завърне в родината си, тъй като получил окончателен отказ за предоставяне на бежански статут. Чужденецът не се е върнал в Т. поради липса на средства, и изпратил паспорта на семейството си в Т..

Видно от съобщение от дата 14.04.2021г. - л. 31 от делото, на жалбоподателя е указано, че неговата молба ще бъде преценена по реда на чл.13, ал.2 ЗУБ, като в съобщението са цитирани чл.76а, чл. 76б, ал.1 и чл.13, ал.2 ЗУБ. Предоставена е възможност в тридневен срок да представи писмени доказателства, които ще бъдат взети предвид.

Правни изводи на съда:

1) По издаването на решението от компетентен орган, спазването на изискванията за съдържание и форма - основанията по чл.146, т.1 и т.2 АПК

Оспореното решение от формална страна е издадено от компетентен по длъжност орган, предвид представената заповед за определянето на издателя на заповедта за интервюиращ орган. Също от формална страна оспореното решение съответства на изискванията за административен акт, тъй като съдържа в достатъчна степен фактически и правни основания за издаването му, позволяващи да се провери волята на органа - както изискват както разпоредбите на националното право, така и чл. 11, параграфи 1 и 2 от Директива 2013/32.

2) По спазването на процесуалните правила

Жалбоподателят да бъде информиран за задължението си да обоснове своята молба - видно от протокола от 05.01.2021г. Спазен е и срокът за постановяването на оспореното решение.

3) В материално-правен аспект, неправилна е преценката на органа, че последващата молба не се основава на нови обстоятелства, в това число за личното положение на молителя и относими към предоставянето на международна закрила.

Видно от чл.33, параграф 2, буква г) от Директива 2013/32: молбата е недопустима, единствено ако: „г) молбата е последваща молба, когато не са

се появили или не са били представени от кандидата нови елементи или факти, свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС.“ Според Съда на ЕС, член 33, пар.2 от Директива 2013/32 изброява изчерпателно положенията, при които държавите членки могат да приемат, че една молба за международна закрила е недопустима - така Решение от 19 март 2019 г., I. и др., C-297/17, C-318/17, C-319/17 и C-438/17, EU:C:2019:219, т. 76). Изчерпателният характер на изброяването по член 33, параграф 2 от Директива 2013/32 се основава както на текста на този член, по-специално на думата „единствено“, която предхожда изброяването на основанията за недопустимост, така и на целта му, която, както Съдът вече е констатирал, се състои в смекчаване на задължението на компетентната държава членка да разгледа молба за международна закрила, като определи случаите, в които такава молба се счита за недопустима - Решение от 17 март 2016 г., M., C-695/15 PPU, EU:C:2016:188, т. 43.

Действително, процесната молба е последваща по смисъла както на националното право, така и по правото на ЕС. **Съгласно член 42, параграф 2 от Директива 2013/32:**

"2. Държавите членки могат да уредят в националното си законодателство правила за предварително разглеждане съгласно член 40. Тези правила могат, inter alia:

„а) да задължават съответния кандидат да посочи фактите и да изложи доказателства, които оправдават новата процедура;“

б) да позволят извършване на предварително разглеждане единствено въз основа на писмените сведения без лично интервю с изключение на случаите, посочени в член 40, параграф 6.

Тези правила не могат да направят невъзможен достъпа на кандидата до нова процедура или да водят до ефективна отмяна или сериозна пречка за достъп." От разпоредбата на директивата не следва, че са налице две възможности, от които държавите членки избират едната. Поради това, липсата на норма в националното право, която задължава кандидата "да посочи фактите и да изложи доказателства, които оправдават новата процедура;", не може да доведе до пряко приложение на чл.42, параграф 2, буква а) от Директива 2013/32. Както е прието от Съда на ЕС многократно, директива не може сама по себе си да поражда задължения за частноправен субект и следователно тя самата не може да му бъде противопоставяна пред национална юрисдикция (решения от 26 февруари 1986 г., M., 152/84, EU:C:1986:84, т. 48 и от 24 юни 2019 г., Popiawski, C-573/17, EU:C:2019:530, т. 65).

Видно от чл.13, ал.2 вр. чл.76а и чл.76б, ал.1 ЗУБ, преценката за допустимост на последваща молба за закрила се извършва само въз основа на писмените доказателства без провеждане на лично интервю. Същевременно, според чл.13, ал.2 ЗУБ "Подадена последваща молба за международна закрила, в която чужденецът не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход, се преценява по реда на глава III. Следователно, българската

държава е транспонирала частично чл.42, параграф 2 от Директива 2013/32 - само предвиденото по буква б) от тази разпоредба относно разглеждането на молбите, без да въведе задължение на кандидата да посочи представи всички писмени доказателства, респективно за всеки посочен от него факт да представи писмено доказателство.

Същевременно, видно от текстът на чл.13, ал.2 ЗУБ изисква кандидатът да се позове нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход, и когато това е направено, молбата не се преценява относно нейната допустимост. В слручая жалбоподателят се е позовал именно на такива обстоятелства, които са нови по смисъла на даденото тълкуване от Съда на ЕС -

След като българският законодател не е предвидил, задължение за търсещото закрила лице да представи писмено доказателство, което обосновава всяко посочено от него фактическо основание в последващата му молба за закрила, то не може да понесе каквито и да са последици от бездействието си да представи такова доказателство, особено когато това е невъзможно за молителя и изискването на такова доказателство би съставлявало за него невъзможност за достъп до процедурата, в нарушение на чл.42, параграф 2, алинея 2 от директива 2013/32. Жалбоподателят действително е в невъзможност да представи доказателство за актуалното си здравословно състояние, предвид, че е лице без документи за самоличност, не е здравно осигурен и няма личен лекар. В неговата ситуация е възможно да ползва медицински услуги само по спешност, какъвто е бил случаят, описан в епикризата от 2017г.

Преценката по въпроса дали последваща молба се основава на нови елементи или факти, които са свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95, би трябвало да се ограничи до проверка дали в подкрепа на тази молба съществуват елементи или факти, които не са били разгледани при приемането на решението по предишната молба и на които това решение, във връзка с което е налице сила на пресъдено нещо, не се основава (решение от 10 юни 2021 г., S. van J. en V. (Нови елементи или нови факти), С- 921/19, EU:C:2021:478, т. 50).

Освен това, както е прието в Решение от 09 септември 2021 година по преюдициално дело C-18/20, XY:

по т.1 от диспозитива : "Член 40, параграфи 2 и 3 от Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила трябва да се тълкува в смисъл, че понятието „нови елементи или факти“, които „са се появили или са били представени от кандидата“ по смисъла на тази разпоредба, включва елементите или фактите, *настъпили след окончателното приключване на процедурата по предходната молба за международна закрила, както и елементите или фактите, които са съществували още преди приключването на процедурата, но не са били изтъкнати от кандидата.*

По т.2 от диспозитива на същото решение съдът е дал следното тълкуване:

"Член 40, параграф 4 от Директива 2013/32 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска държава членка, която не е приела конкретни актове за транспониране на тази разпоредба, да откаже въз основа на общите национални административнопроцесуални норми да разгледа по същество последваща молба, когато новите елементи или факти, изтъкнати в подкрепа на тази молба, са съществували в хода на процедурата по предходната молба и не са били представени в рамките на тази процедура по вина на кандидата." Също съдът е посочил, че член 40, параграф 4 от Директива 2013/32 е факултативна разпоредба, в смисъл че тя позволява на държавите членки да предвидят продължаване на разглеждането на молбата само ако съответният кандидат е бил в невъзможност, не по негова вина, да изтъкне в хода на предходната процедура положенията, изложени в параграфи 2 и 3 от този член 40. Вследствие на това, доколкото последиците от посочения член 40, параграф 4 зависят от приемането от държавите членки на конкретни разпоредби за транспониране, тази разпоредба не е безусловна и поради това няма директен ефект.

Даденото тълкуване, Приложено в казуса по делото, означава, да се установи, дали жалбоподателят е навел в процесната последваща молба нови факти и обстоятелства, които не са разгледани до сега, а не само новонастъпили по време след последното производство, тъй като не е ограничен със срок за това.

Наведените обстоятелства в последващата молба не следва да се преценяват по същество от гледна точка на обосноваване на твърденията, а само дали са нови и относими към предоставянето на международна закрила. Съгласно чл. 33, пар.2, буква г) от Директива 2013/32 не се изисква същественост на новите елементи и факти, а само да са относими към основания за предоставяне на международна закрила. Според чл.40, пар. 2 и пар. 3 от Процедурната Директива, при вземане на решение относно допустимостта на последваща молба, следва да се извърши предварително разглеждане с цел да се определи дали по тази молба са се появили или са били представени от кандидата нови елементи или нови факти, и ако е заключено, че са установени или представени от кандидата нови елементи или факти и *те увеличават в значителна степен вероятността кандидатът да бъде признат за лице*, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС, разглеждането на молбата продължава в съответствие с разпоредбите на глава II.

Следователно, в производството по допускане на последващата молба до производство, не следва да се преценява доколко елементите и фактите обосновават по същество предоставяне на международна закрила, а само дали са нови и дали са свързани с основанията за предоставяне на международна закрила, респективно ако са свързани, те ще увеличават и вероятността молбата да бъде основателна.

По въпроса органът е бил задължен да допусне процесната молба до производство по международна закрила въз основа на нови обстоятелства, съдът съобрази следното:

На първо място, Епикриза за болничен престой в УМБАЛСМ [фирма], с начало 27.11.2017 и изписан на 1.12.2017г. (четливо копие на л. 70 от делото),

е представена като основание по десетата поред молба и разгледана на основание, че не може да получи адекватно лечение в страната си по произход на заболяването си по окончателната диагноза "остър перикардит, перикарден излив, артериална хипертония II ст. тежка ЛК хипертрофия; лекостепенна митрална регургитация." Видно е, че е постъпил с увредено общо състояние, но се изписва със статус - без оплаквания, назначено е медикаментозно лечение след изписването, два контролни прегледи, а що се касае до изход на заболяването е посочено - "хронично заболяване".

В контекста на съображението, че молителят не може да получи адекватно лечение на заболяването си в Т., този довод е разгледан и приет за неотнотосим, видно от посочените по-горе мотиви на съдебното решение по 10-тата молба за международна закрила.

По процесната 11-тата молба за международна закрила, епикризата се представя на основание, че поради заболяването си, за което се твърди, че е влошено, тъй като жалбоподателят е бездомен и без регистрация, не ползва здравни услуги, и очевидно не може да бъде изведен до родината си по произход. Макар да не се позовава изрично на съдебната практика във връзка с принципа за забрана за връщането по чл.5 от Директива 2008/115 - Директивата за връщането, се е позовал изрично на тази разпоредба по т.2 от 11-тата молба за закрила. Фактът, че придвижването му е ограничено поради здравословни причини, води и до правния извод, че спрямо него е приложим принципът "забрана за връщане", в която връзка в жалбата се позовава на решението на Съда на ЕС по преюдициално дело C-578/2016г., касаещо казус по прехвърляне на търсецо убежище лице от една държава-членка в друга.

Видно е от съдържанието на съдебното решение и решението на органа по 10-тата молба, че основанието за невъзможността да пътува продължително, в контекста на принципа на забрана за връщане не е бил разглеждан до сега, а също и в предходните производства.

Действително за актуалното си здравословно състояние не можел да представи документ по независещи от него причини, в това число посоченото, че здравословното му състояние е влошено, действително е нов факт, в посочения контекст, но е въпрос по същество дали е така, а не по допустимост на молбата.

Следователно, по т. 2) от процесната единадесета молба за закрила, молителят се е позовал именно на принципа на забрана за връщане във връзка със здравословното му състояние, и конкретно е изтъкнал довод, че дългите пътувания застрашавали пряко животът му. Посоченото не е взето и преценено като ново обстоятелство, най-малкото същото е относимо към прилагането на принципа за забрана за връщането, тълкуван в контекста на Директива 2008/115 - Директивата за връщането, който принцип не може да има различно съдържание и при преценката на молбата за закрила.

Освен горното, в чл.4 от Хартата за основните на Европейския съюз е установена забрана за изтезанията, нечовешко или унизително отношение и наказание, идентична със забраната по чл.3 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи. Нарушаването на посочената забрана съставлява основание по чл.9, ал. 1, т.2 ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. Съгласно тази разпоредба, хуманитарен

статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: „изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание,“. Идентично третиране е забранено от чл.3 от Конвенцията за правата на човека и основните свободи, както и от принципа по чл.4, ал.3 ЗУБ - забрана за връщане.

Следователно, се касае до наведено ново основание, което не е било разгледано до сега и е относимо към предоставянето на международна закрила - хуманитарен статут, на основание чл.9, ал. 1, т.2 ЗУБ, което обуславя и допустимост да бъде разгледана в производство за предоставяне на закрила процесната молба.

Органът е допуснал процесуално нарушение не само като по същество не приел, че няма наведени нови основания по отношение на здравословното състояние на молителя, но е констатирал, че липсвали писмени доказателства в тази насока, а епикризата от 2017г. не е ново обстоятелство. Приетото, че жалбоподателят, в неговата ситуация, не е представил нови доказателства за здравословното си състояние поради фактическа невъзможност да направи това, на основание личното му положение, нарушава забраната по чл.42, параграф 2, алинея 2 от Директива 2013/32, тъй като пречатства достъпа му до процедурата. На основание чл.4, параграф 3 от ДЕС, органът като е бил задължен да осигури ефективното действие на правото на ЕС, в това число и цитираната разпоредба на директивата, е следвало да допусне процесната последваща молба до производство за предоставяне на международна закрила.

Изложеното обуславя извод, че жалбата е основателна, а решението като незаконосъобразно, следва да бъде отменено, само по изложените до тук съображения. Съдът за този си извод се ограничава само до констатацията на наведено основание като ново и относимо, а доколкото е основателно, е въпрос на разглеждане по същество. Както се посочи, основателността не е допустимо да се преценява в производството по допустимост.

Що се касае до правото на уважение на личния живот по чл. 8 ЕКПЧ и цитираното решение по делото S. K. срещу У. на Съда по правата на човека, то не е обосновано във връзка с предоставянето на закрила от българската държава по чл. 9, ал.8 ЗУБ. Тази разпоредба, макар и да има предвид хуманитарни съображения, очевидно има предвид семейства и личен живот на лица, търсещи закрила, на които с цел запазване на семейството, следва да бъде предоставен хуманитарен статут. В случая жалбоподателят е представил декларация и заяви пред съда, че има деца, които са френски граждани, т.е граждани на държава членка, за които очевидно не са приложими каквито и да са съображения, свързани с международна закрила. Твърдението по фактите, че не е признал децата си, по съображение, че няма документ за самоличност, не води до приложимост на посочената разпоредба. Преценката, за зачитане на правата му по чл.8 ЕКПЧ в контекста на цитираната съдебна практика на Съда по правата на човека, е въпрос, който е допустимо да бъде разгледан в производство по друг правен ред и във връзка с искане да му бъде предоставено право на пребиваване, а

не международна закрила.

Останалите основания, наведени в жалбата, действително не са нови, Следва да се отбележи, че доколкото обстановката в Т. е възможно да е различна, то е безпредметно обсъждането ѝ към момента на устните състезания, доколкото в производството по предоставяне на закрила органът е задължен да събере доказателства за актуалното състояние в Т..

Видно от съдебното решение по 10-тата молба, основанийето, че жалбоподателят е повече от 20 години извън страната си по произход, е разгледано, поради това не е ново. Следва да се посочи, че това обстоятелство също е допустимо да бъде разгледано в производство по друг правен ред и във връзка с искане да бъде предоставено право на пребиваване, а не международна закрила.

Съдът след отмяната, следва да върне преписката на административния орган за разглеждането на процесната молба за закрила по същество, в това число регистрацията на лицето и провеждането на лично интервю. На основание чл.85, ал.5 от ЗУБ, съдът следва да определи срок за разглеждането на молбата за закрила. Предвид усложнената пандемична обстановка и удължаването ѝ, намира, че следва да определи срок от 6 месеца за постановяването на решение по същество на молбата.

По искането за присъждане на разноски съгласно списък е видно, че такива се претендират на основание чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата и в минималния размер от 400лв. по Наредбата № 1 от 9 юли 2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Видно е, че на жалбоподателя е оказана безплатна правна помощ от адвоката, поради което съдът следва да осъди юридическото лице Държавна агенция за бежанците да заплати разноските на адвоката.

На основание изложеното и чл.172 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на К. У. М., с гражданство Т., [дата на раждане] с ЛНЧ [ЕГН], чрез адв. И. от САК с представено пълномощно, против решение №9-ОК от 29.04.2021г. на интервюиращ орган при ДАБ на МС - А. В., с което не е допусната последваща молба вх.№ КП-642/13.04.2021г. до производство по предоставяне на международна закрила, .

ВРЪЩА административната преписка на интервюиращ орган при ДАБ, който да разгледа подадената от К. У. М., с гражданство Т., [дата на раждане] с ЛНЧ [ЕГН], последваща молба вх.№ КП-642/13.04.2021г. в производство по предоставяне на международна закрила, в това число като извърши регистрацията на лицето, проведе интервю, връчи указания на лицето, в сътрудничество с лицето установи и събере всички доказателства по твърденията на лицето, сред които и за здравословното му състояние и за страната му по произход, както и други относими и допустими по преценка на органа.

ОПРЕДЕЛЯ краен срок за издаване на решение молбата за международна закрила - три месечен от връчването на решението на Държавната агенция за бежанците.

ОСЪЖДА Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет да заплати на адвокат В. Б. И., с ЕГН [ЕГН], вписана в Софийска адвокатска

колегия, сумата от 400 (четиристотин) лева за адвокатско възнаграждение при условията на чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата.
Решението Е ОКОНЧАТЕЛНО.

Съдия: